PP CURIERUL INFORMATIV PP

al partidului

PENTRU PATRIE

Nr. 31 - 32, IANUARIE - FEBRUARIE 1998; 12 PAG.

O SĂRBĂTOARE A NAŢIONALISMULUI

Editorial

Aşa ar putea fi numită ceremonia de la Ierusalim, ce a comemorat atât sărbătoarea evreească Hanuca, cât şi înfiinţarea statului Israel. Treizeci şi trei de şefi de state sau de guverne au fost prezenţi acolo. În multe capitale ale lumii au participat, la solemnitate, şefii de stat respectivi. În Bucureşti, la *Templul Coral*, a luat parte primul ministru şi alţi oameni politici. S-a sărbătorit atât victoria asidimilor lui Iuda Macabeul, cât şi a 50-a aniversare a statului Israel, rod al luptei mişcării naţionaliste şi religioase, a mişcării sioniste.

În secolul II, înaintea erei creştine, un popor însufleţit de dragostea faţă de Lege, de pământul strămoşesc şi de tradiţie, a înfruntat şi a învins armate, mult superioare, dorind să rămână ce a fost şi ce era: un popor cu lege şi tradiţii proprii.

În secolul nostru, elementele cele mai active ale evreimii, aşa numiţii sionişti, au luptat pentru înfiinţarea unui stat propriu şi au reuşit, în ciuda tuturor adversităţilor. Chiar dacă seleucizii reprezentau strălucita cultură greacă, pe care armatele lui Alexandru au răspândit-o în tot Orientul cunoscut, chiar dacă şi în Iudeea curentul elenist câştigase destui adepţi, dornici să se încadreze în "mondialismul" grecesc, majoritatea a rămas credincioasă tradiţiei. Deşi peste puţin timp, Roma îşi va impune, şi aici, dominaţia, jertfa Macabeilor nu a fost zadarnică. Iudeii au trăit din jertfa lor şi s-au nutrit din onoarea lor.

De-a lungul timpului au existat şi războaie care nu puneau în cumpănă soarta neamurilor în conflict. Cum au fost războaiele dinastice sau cele generate de rivalităţi economice. Viaţa învinşilor continua, fără transformări catastrofale. Dar multe conflicte, asemenea celui pomenit mai sus, au fost, totuşi, momente de răscruce pentru cei supuşi agresiunii. Mai ales când invadatorii voiau să impună celorlalţi legea lor. Vechii greci la Termopile, românii lui Mircea la Rovine sau Ştefan la Podul Înalt, luptătorii *Frontului Anticomunist* sau cei din Munţii României, din anii invaziei comunismului moscovit, iată doar câteva exemple din viaţa unor popoare când printr-o bătălie, se decidea, fie de a trăi mai departe cu pământul, religia şi tradiţia străbună, fie de a deveni altceva, de a trăi în robie şi minciună după legi străine lor.

În ciuda relei credinţe, a unor „progresişti" din Răsărit sau din Apus, care ar dori ca neamurile să formeze un fel de ghiveci, cu oameni „de niciunde", cum spune Octavian Paler, sau „fără punţi spre ieri", cum zice o poezie din închisoare a lui Gabriel Ţepelea, nu alternativa a doua reprezintă soluţia viitorului.

Naţiunile vor să - şi trăiască mai departe tradiţiile. De aceea, niciunul din participanţii la sărbătoarea Anucăi şi nici presa, nu au acuzat naţionalimul evreesc de tribalism sau de extremism politic. Dar, acuză adesea naţionalismul renăscut din noaptea internaţionalismului comunist şi ateu. Numai cei de rea credinţă mai confundă naţionalismul cu şovinismul sau cu diversiunea foştilor bolşevici metamorfozaţi în apărători ai valorilor naţionale.

Cei ce acuză naţionalismul de tribalism sunt autentici farisei. Domnii aceştia sunt grijulii cu interesele ţării lor, dar nu cu ale altora.

Există în lume cercuri influente care ar dori să forţeze cursul normal al dezvoltării omenirii. Finanţa internaţională, mai ales, doreşte mondializarea rapidă, sărind peste etape. Câştigul fără limite, poate chiar dominaţia politică, sunt ispite greu de învins.

Adepţi ai acestor idei, atraşi de mirajul aurului se găsesc în sânul oricărei naţiuni. După cum şi pe vremea Macabeilor, se aflau între iudei adepţi ai elenismului uniformizant.

Naţionalismul nu exclude cooperarea între naţiuni. Nici evoluţia către ceea ce a spus Hristos: „Şi va fi o turmă şi un păstor". Deci va fi un cândva. Atunci neamurile îşi vor epuiza rolul specific şi fiecare din ele îşi va fi primi dobânda talanţilor daţi de Stăpânul. Până atunci, o Europă a naţiunilor pare a fi o formulă optimă.

Neamurile trebuie să-şi urmeze destinul propriu. Toate, nu numai unele sau numai unul. Fiecare poate contribui la înbunătăţirea condiţiilor de viaţă şi de mediu, la depăşirea aspirităţilor ce istoria le-a aşezat în calea lor. Cu bună credinţă, cu răbdare, respectând specificul celuilalt, practicând o autentică viaţă creştină, chiar şi în politică, dar ţinând seama şi, de ce au pozitiv în zestrea lor şi necreştinii, se pot realiza lucruri folositoare tuturor. Nu de noi *„Sfinte Alianţe"*, dominate de terese oculte are nevoie omenirea pentru trăirea în Adevăr.

Alături de alte neamuri, şi nu împotriva lor, neamul românesc poate contribui la traducerea în fapt a cântării îngerilor din Noaptea Sfântă. *„Pe pământ pace, între oameni bună învoire"*.

Vasile ROŞU

TRIBUNA TINERETULUI

LUI EMINESCU

- RONDEL -

Motto: „Tu, duca, Tu signore
e Tu maestro!
Dante Alighieri

Cu umilinţă şi nespusă-nfrigurare
Îmi plec genunchii-n faţa Ta divină.
mă-nclin sedus de sfânta-nfiorare
trezită-n suflet de ***lumina lină***
ce-o răspândeşti cu dărnicie mare!

Un astru ai fost şi eşti! Născut în zare
ai îndrăgit o oarecare Cătălină
şi-ai dezmierdat-o cu razele Tale
cu umilinţă şi nespusă-nfrigurare!

Lovit de o soartă neîndurătoare
Te-ai resemnat; doar totu-i vechi sub soare!
Urcat-ai Sus, şi pe bolta senină
stârnind furtuni, clocote de lucoare,
arunci prin neguri săgeţi de visare;
întruna plămădeşti Limba română
a Dacoromâniei slăvită regină!

Aştept să vii ca Făt-Frumos călare
pe murg bălai cu aurite zale;
gătit ca El în zi de sărbătoare;
cu ţundră dacă, opinci în picioare;
să ţii în mâna stângă parfumată floare,
în dreapta sabie spintecătoare;
s-alungi acum şi-n timpii ce-or să vină
vrăjmaşii Ţării, tot ce ne dezbină!..
Îmi plec genunchii-n faţa Ta divină,
cu umilinţă şi nespusă-nfrigurare!

4 ianuarie 1998

Eugen BĂLAŞA

INFORMARE

● În ziua de 29 XI '97 a avut loc la București ultima întrunire din anul 1997 a Consiliului Director al Partidului „Pentru Patrie". Aceasta a fost condusă de dl. Dumitru PACEAG, Vicepreședinte al formațiunii noastre politice.

● Deschiderea s-a făcut cu o rugăciune. A urmat un minut de reculegere în memoria luptătorilor din **Rezistența Națională Anticomunistă** care au decedat în ultima lună: Ioan **GHEORGHIEȘ** și Valentin **HÖEFLICH**.

● S-a păstrat în continuare un moment de reculegere și pentru cei asasinați în noaptea de 29/30 noiembrie 1938 (Corneliu Zelea Codreanu, *Nicadorii* și *Decemvirii*).

● A urmat o **informare** privind starea partidului, făcută de președintele partidului.

● Au fost amintite evenimentele mai importante din ultima lună:

Întrunirea de la Târgoviște a Organizației Dâmbovița, a Partidului **„Pentru Patrie"**, care a avut loc în ziua de 22 XI. '97, întrunire la care au participat aproximativ 50 persoane. Au luat cuvântul domnii: Ioan D. Mitrea, președintele Filialei Dâmbovița, Ion Gavrilă Ogaranu, consilier în conducerea Partidului **„Pentru Patrie"** și Constantin Iulian președintele partidului.

Moderatorul întrunirii a fost dl. Al. Susai.

● A fost evocată *Rezistența Anticomunistă* în general și cea armată din Munții Făgărașului, în special. S-a subliniat încercarea pe care o fac celelalte partide politice de a trece sub tăcere lupta armată din Munții României. **În opoziție cu** această atitudine **Partidul „Pentru Patrie"** va sprijini organizarea, la București, în ziua de 6 decembrie a. c., a unei întruniri a celor ce au supraviețuit calvarului comunist spre a pune bazele unei **fundații** care să aibă ca principal scop scoaterea la lumină a acestor pagini eroice din istoria românilor.

● S-a arătat apoi spre ce direcție se îndreaptă activitatea **Partidului „Pentru Patrie"**. A fost menționat, ca reper principal, **STATUL ETIC** bazat pe legea morală care **depășește STATUL DE DREPT**.

● **S-a făcut apoi referire la demofilie (iubire de neam), care se ridică mult deasupra actualelor democrații neopăgâne de azi.**

● **A fost evocat naționalismul creștin, ca sentinemt nobil și natural, fiindcă în lume nu există om universal, ci om raportat la familia sa națională.**

● **Tot la această întrunire, de la Târgoviște s-au dat răspunsuri la întrebări puse de participanți. Cei mai mulți și-au manifestat dorința unei atitudini mai ferme a partidului pe linie legionară.**

●În legătură cu calomniile pe care ziarul *„România Liberă"* le-a îndreptat împotriva **Partidului „Pentru Patrie"**, Consiliul Politic a luat hotărârea de a nu lua în seamă schelălăielile unor oameni imorali.

●Privitor la situația din AFDPR cei prezenți au fost înștiințați că în urmă cu o zi (28.XI. '97) Dumitrescu C-tin, cu agenți de pază plătiți, a avacuat din sediul de pe str. Mântuleasa nr.10, Filiala Municipiului București legal constituită. În fața acestei situații s-a hotărât să se facă demersurile pe care legea le permite pentru a fi curmat acest nou abuz.

● O altă informare, făcută de această dată de dl. D. Paceag s-a referit la acțiunea din după amiaza zilei de 29 XI 1997, orele 14^{30} când în sala *Muzeului Țăranului Român, Fundația Buna Vestire* a organizat comemorarea celor asasinați în noaptea de 29/30 noiembrie 1938. Totodată s-a anunțat că a doua zi (30/11. '97) se organizează un pelerinaj la Potigrafu (unde a fost accidentat mortal Pr. C-tin Voicescu), la Țigănești (la mormântul lui Radu Mironovici) și la Tâncăbești (locul în care au fost asasinați, mișelește, Corneliu Zelea Codreanu și cei 13 camarazi ai săi în 1938).

● În cursul lunii care a trecut (octombrie 1997) a avut loc la Libraria „M. Sadoveanu" din București lansarea cărții *„Legionarii noștri"* Autor prof. Ion COJA. Cartea este scrisă în numele adevărului.

● În ziua de 15 XI. '97, în Sala Radio, în premieră, cei care au fost prigoniți de comuniști, familiile lor și prietenii au putut participa la spectacolul literar-muzical, *„Prin suferință spre mântuire"*. Autorul, Traian Popescu, a conceput lucrarea în temniță. Au participat IPFS Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, iar din partea Președenției dl. Nicolae Constantinescu (consilier prezidențial).

● Luând sfârșit informațiile s-a dat cuvântul d-lui Corneliu SULIMAN, Secretarul General al partidului, care a prezentat, întâi, o serie de probleme de politică internă și externă și apoi probleme organizatorice.

● În legătură cu politica internă s-a afirmat că actualul Guvern a dat dovadă de oarecare bună credință, în sensul că nu poate fi acuzat de corupție. Dar sunt și aspecte negative (lipsa unei concepții coerente, preponderența politicului și nu a capacității profesionale, ritmul lent al reformei).

● În ceea ce privește instituția prezidențială se remarcă faptul că, în unele sectoare, președintele a avut o prestație pozitivă, dar n-a fost susținută satisfăcător de executiv. Perspectivele sunt sumbre. Guvernul nu este la înălțimea așteptată.

● Pe plan extern, politica dusă de actualul Cabinet a fost total nesatisfăcătoare. Legațiile și ambasadele noastre din străinătate sunt toate înțesate cu foști politruci care sunt, de fapt, ofițeri conspirați. N-a fost schimbată vechea echipă. De aici și efectele dezastruoase ale politicii externe.

● În privința **Partidului „Pentru Patrie"**, problema inedită o constituie organizarea Congresului. Acesta trebuie să aibă loc indiferent câte filiale vor participa. Se propune luna martie 1998 ca timp în care să se desfășoare. El trebuie foarte bine organizat.

● Problema participării la reconstruirea bisericilor din Harghita și Covasna este supusă atenției Consiliului Director. Aceasta trebuie să preocupe pe toți membrii **Partidului „Pentru Patrie"**. În acest sens se propune colectarea de fonduri și organizare de **Tabere de Muncă**.

● A urmat raportul filialelor. Cu acest prilej cei ce au luat cuvântul s-au pronunțat și asupra problemelor ridicate la această întrunire.

● Dl Ioan D. Mitrea (Dâmbovița), după ce a prezentat raportul, a precizat că va sprijini acțiunea Harghita - Covasna, dar că oamenii din județ păstrează rezerve asupra actualilor guvernanți (în special asupra colaborării cu Petre Roman și cu UDMR).

● În ceea ce privește întrunirea din 22 XI. '97 de la Târgoviște ecourile sunt favorabile, lumea fiind „însetată de ade văr".

● S-a obținut aprobarea oficială pentru monumentul de la Moreni.

● Dl Simion Giurgeca (Timiș), după ce a prezentat raportul și și-a dat acceptul pentru acțiunea Harghita-Covasna a spus că a început organizarea partidului în 5 sate din Județul Timiș și că reușește să difuzeze 135 de exemplare din *Curierul Informativ* al *Partidului „Pentru Patrie"*. La Timișoara problema sediului nu este rezolvată încă. Ofertele făcute de organele locale sunt până acum necorespunzătoare (subsoluri insalubre, clădiri degradate etc.). Se va insista în continuare.

● Dl Ioan Mitan (Brăila), imediat după raport, a făcut propunerea ca la viitorul Congres să fie desemnat pentru funcția de președinte al partidului Pr. Gh. Calciu-Dumitreasa, o personalitate cunoscută atât în țară cât și peste hotare.

● Dl Virgil TOTOESCU (Suceava) printre altele a solicitat luarea unei atitudini față de **Gazeta de Vest** care și-a permis să dea calificativ **nul** activității partidului nostru.

● Dl Constantin IORGULESCU (Sibiu) ne-a adus la cunoștință că filiala Sibiu a obținut sediu. A mai adăugat că **nu trebuie să ne legăm numele de Emil Constantinescu**. Noi să ne facem cunoscuți prin ce ne deosebim de alții și în special să subliniem că suntem un partid al **austerității**, un partid al oamenilor integri.

● Dl Nicolae PURCĂREA (Brașov) ne-a anunțat și dânsul că și filiala Brașov a obținut sediu și că în circa două săptămâni vor ține Adunarea Generală.

● D-na Ana MANEA (Galați) a arătat că în această filială situația este încă neclară. Se duc discuții cu tinerii și se răspândesc deocamdată cărți, broșuri, reviste spre documentare.

● Dl Ioan LUCA (Mureș) s-a referit la atacul asupra preoților care se repercutează negativ asupra Bisericii în general. Și domnia sa a solicitat luarea unei atitudini ferme față de **Gazeta de Vest**.

● Dl Ion GAVRILĂ - OGORANU (Alba) a reînoit apelul pentru participare la întrunirea din ziua de 6 decembrie 1997, ora 10, la *Muzeul Țăranului Român* unde se va încerca întemeierea unei fundații care să regupeze, organizatoric, pe luptătorii din Munții României.

● Dl Septimiu RÂMBOIU (Cluj) a cerut ca județele care au un număr mai mare de membri să realizeze întruniri ca cea de la Târgoviște.

● Dl Vasile AFILIE a prezentat raportul organizației București, organizație care și-a întețit activitatea, completându-și cu cadre noi conducerea tuturor sectoarelor.

● La punctul următor, de pe ordinea de zi, a figurat data și obiectivul întâlnirii viitoare. S-a fixat ca următoarea întrunire a Consiliului Direcor să aibă loc în ziua de 31 ianuarie 1998 ora 10 (Consiliul Politic se va întruni pe 30 01. 1998 ora 14).

● Dl Septimiu RÂMBOIU a spus că această viitoare întrunire trebuie să aibă ca obiectiv pricipal cristalizarea și afirmarea punctului nostru de vedere în plan politic. Nu mai avem timp de așteptat. Organizarea Congresului trebuie să constituie deasemeni o preocupare căreia să i se acorde atenție deosebită. Propunerile de modificare ale Statutului și Programului să fie înaintate cât mai repede la Centru pentru a putea fi luate în evidență și prelucrate. *Comitetului celor 1000* să i se acorde importanța pe care o merită și să facă propagandă pentru a fi atrași în el oameni de specialitate din diferite domenii de activitate. Avem prieteni care nu vor să se antreneze în plan politic, dar se vor antrena în probleme profesionale. Unii se vor limita doar la documentare, alții pot să iasă în public la dezbateri, alții pot să devină consultanți ai partidului. Sunt probleme ce trebuiesc discutate întâi în grup, de specialiști și numai după aceea ele să fie propuse forului de decizie al partidului.

● A intervenit și dl Corneliu Suliman care a spus că este absolut necesar să existe un regulament de funcționare a *„Comitetului celor 1000"*. A mai adăugat că în *Comisia de Studii* ar putea participa și persoane din alte partide.

Dl Constantin Iorgulescu a menționat necesitatea unui Centru de Documentare unde să se creeze și o *„bancă de idei"*.

● A revenit în discuție Dl Septimiu Râmboiu care a precizat că nu este cazul încă să fie atrași specialiști din alte partide.

● Ședința s-a încheiat cu o rugăciune.

Consiliul Politic al „Partidului PENTRU PATRIE"
dr. ing. Constantin IULIAN

DIN NOU DESPRE CAMPANIA ELECTORALĂ DIN 1937

Au trecut de atunci 60 de ani. Era N o i e m b r i e 1937. Parlamentul, ales în 1933, atinsese limitele constituționale și trebuiau să fie organizate noi alegeri.

Dar partidul de guvernământ (Liberali, fracțiunea Tătărăscu), cu mult timp înainte de data alegerilor, a început să ia măsuri represive (dorea să-și perpetueze guvernarea în înțelegere cu Carol) împotriva potențialilor săi concurenți și în special împotriva Partidului **"Totul pentru Țară"**, totul cu scopul vădit de a opri avalanșa de forțe omenești care se îndreptau către acest partid .

Astfel:

- la 27 iulie 1937, de pildă, prin ordin confidențial, Alexandru Bondoc, prefect de Prahova, cere Direcțiilor fabricilor din Azuga să concedieze un număr de 36 muncitori legionari;
- la 19 sept. 1937 D.G.P. dă ordin telefonic pentru interzicerea oricăror întruniri, serbări, marșuri sau petreceri organizate de Partidul **"Totul pentru Țară"** fie ele chiar autorizate;
- la 9 oct. 1937, Ministerul Cultelor trimite o depeșă Episcopului de Râmnic, în care îi face cunoscute măsurile luate împotriva preoților Ghe. Popescu și St. Smărăndescu, deoarece au cântat cântece legionare și au împărțit manifeste legionare (adică: îndepărtarea lor din Biserică);
- la 11 oct. 1937, D.G.P.P. cere Prefectului de Ilfov (în care intra și Capitala) să ia măsuri drastice pentru împiedicarea propagandei legionare, mergându-se până la arestarea celor care se opuneau și trimiterea lor, sub escortă, la domiciliu.

Acestea sunt câteva din sutele de provocări inițiate de liberali, cu scopul de a acumula motive care să conducă la dizolvarea Partidului **"Totul pentru Țară"**, la fel ca în 1933.

Toate aceste provocări au fost demascate în Circularele date de Căpitan și adresate legionarilor, cerându-le să de-a dovadă de disciplină de fier și să nu răspundă provocărilor.

În primele zile din octombrie 1937, într-o ședință condusă de Căpitan, se constituie *"Comisia Candidaturilor"*.Conducerea comisiei este încredințată lui Nicolae Totu.

În ședința din 11 nov. 1937 se analizează perspectivele campaniei electorale și înainte de despărțire, Căpitanul adună pe cei 71 șefi de județe în fața mausoleului Moța - Marin, arătând că **Mișcarea Legionară** nu are nimic de spus poporului român alegător și singurul manifest al nostru este jertfa lui Moța-Marin, Sterie Ciumetti și întreaga suferință ce s-a suportat timp de aproape 15 ani.

Liberalii își intensificau presiunile asupra partidelor lui Iorga, Vaida Voevod, Iunian și alții pentru formarea unei coaliții care să le asigure continuarea guvernării.

Opinii

Căpitanul ia inițiativa constituirii **Pactului de Neagresiune** care este semnat, din partea P.N.Ț., de către Iuliu Maniu (revenit la conducerea P.N.Ț.) și de către Ghe. Brătianu ca șef al P.N.L. dizident. Mai târziu aderă la acest pact și C. Argentoianu din partea *Partidului Agrarian.*

Odată cu debutul Campaniei Electorale Guvernul mobilizase toată poliția și jandarmeria. împotriva **Mișcării Legionare.**

S-a luat măsura ca toate corpurile legionare să formeze echipe de propagandă care să meargă din sat în sat.

Din însărcinarea lui Gheorghe Clime, Dumitru Grozea se formează o echipă de 25 de muncitori de la Fabrica de avioane SET, echipă la care aderă, din ordin și 6 tineri din *Secția Minori* din C.M.L.

Plecăm seara din București, pe jos, în grupuri mici, pentru a evita întâlnirea cu cordoanele de jandarmi care împânziseră toate șoselele.

Trecem de Pădurea Râioasa și satul Ciocănești și ne regrupăm în Slobozia Moara în casa unui țăran legionar, unde rămânem până la orele 18^{00}, când am plecat să ne lăsăm urmele pe toți pomii pe care i-am împodobit cu afișe și cu semnul electoral al partidului făcut cu var.

A doua zi, încolonați, plecăm, în marș, spre cartierul echipei, care ne fusese repartizat într - o clădire aflată pe moșia M a i o r u l u i Viziru la Sălcuța.

Întrucât nu ni se permitea ținerea întrunirilor, la intrarea în satele de pe parcurs se dădea tonul la un cântec care ținea până ajungeam în centrul satului. Ajunși aici, cu toate protestele jandarmilor, Dumitru Grozea deschidea ședința echipei și ne vorbea (chipurile ca pentru noi) despre toate mârșăviile guvernului și ale clasei conducătoare care adusese țara în ruină. Ne arăta apoi ce este și ce vrea M.L. și ce trebuie să facă ea pentru schimbarea situației.

În încheiere, în sunetele unui alt cântec, porneam spre cartierul nostru de la Sălcuța, neuitând a lăsa sătenilor manifestele Partidului **"Totul pentru Țară"**.

A doua zi, pe vânt, pe ploaie, pe zăpadă, pe vreme bună, plecam spre alt sat. Aveam de străbătut majoritatea satelor Dâmbovițene ca Tărtășești, Lunguletul, Brezoaiele, Bâldana, Răcari, Potlogi, Titu, Găești și altele.

În 17 dec. 1937, la încheierea campaniei electorale, ne-am retras la București.

Rezultatul muncii noastre ca și al sutelor de echipe care au cutreierat țara în lung și lat s - a v ă z u t în rezultatul alegerilor: PNL, în cartel cu Iorga și Vaida obținuse 35,92 %, adică 152 locuri.

PNȚ obținuse 20,40% cu 86 locuri.

Partidul **"Totul pentru Țară"** 15,58% adică 66 locuri.

Partidul Național - Creștin 9,15% adică 39 locuri.

Și aceste rezultate au fost fără cele 1.000.000 de voturi, furate legionarilor, de către Guvern, ceea ce la 3.076.000 voturi exprimate ar fi adus Partidului **"Totul pentru Țară"** un procent de 48,19% (Vezi declarația șefului Siguranței Statului E. Cristescu la procesul lui Antonescu).

La ședința din 22 dec. 1937, la sediul Mișcării, Căpitanul a spus:

"Legionari din toată țara și prieteni, de-a lungul frontului legionar nu s-a înregistrat nici o scădere. Lupta s-a terminat. De la un capăt la altul al țării, legionarul singur sau în echipă, fără excepție, s-a purtat cu eroism neîntrecut".

Acesta a fost un episod din luptele tinereții noastre.

Și gurile rele spun că asta nu a fost tinerețe, ci că a fost prea multă suferință, că am îndurat, etc.

Acestora le spunem să-și reamintească îndemnurile poetului, care în încheiere spune:

"Iar azi, în prag de morminte,
Cu răni sângerânde pe fețe,
Zâmbim primăverilor sfinte.
Frumoasă, a-i mai fost tinerețe."

(Nov. 1997)

Mișu DUMITRESCU

IUBIREA DE PATRIE

Îmi face o deosebită plăcere să particip la acest Simpozion (Târgoviște, 22.11.'97) și doresc să vă împărtășesc câteva concluzii pe care le-am tras la 7 ani de la evenimentele din 1989.

Mai întâi aș începe cu o întrebare care sună ca o glumă. Știți ce este leuca? Leuca este o piesă, de lemn, din construcția căruței. Ea servește, mai nou, la pocnirea românilor în cap pentru a-i ameții și a-i face să accepte, toate guvernările, indiferent de coloratura lor. Împreună cu acestea merge cea mai amenințătoare, așa zisa tranziție...

Și-au dobândit românii libertatea odată cu revoluția din Decembrie? Poate, doar unele libertăți (de pildă cea de a muri de foame). Și libertatea de a accepta cu ochii închiși condiția de țară care trebuie scoasă la mezat. F. M. I. este ultima soluție a unor guvernanți impotenți.

România se numără printre cele 10 țări ale lumii cu o industrie aeronautică, cu mii de complexe de porci, echipate pe bani grei și pe sudoare acră. Astăzi, România s-a trezit că nu prea mai are industrie, iar ceea ce are, ar cam fi de dat la ... gunoi.

Unii declară așa ceva, cu multă înverșunare, în numele **Revoluției.** Să fim serioși.

Nici chiar de dragul revoluției nu ne putem permite să ne furăm căciula și să ne îmbătăm cu apă rece.

Priviți în fabrici și în instituțiile de cercetări - tehnologii importate și utilaje care zac fără să fi funcționat vreodată. Și iată-ne, volens-nolens, deținând, totuși, o capacitate industrială considerabilă. Că este ineficientă, că este bolnavă o știm cu toții, cauzele le cunoaștem: a fost concepută și condusă prostește industria țării noastre. Nimeni nu i-a stabilit diagnosticul, iar Guvernul s-a grăbit să o trateze cu leacuri bărbești. Pe ea o doare capul și i se aplică unguente pentru bătături. În acest timp alții îi cântă **"veșnica pomenire"** și fac eforturi disperate ca să fie îngropată și să vină ei și stăpânii lor să o dezgroape și să ne-o arate, vie, dar legată de gardul lor. Se cheltuie mulți bani pentru aceasta. Tragic pentru NAȚIUNEA ROMÂNĂ, este faptul că în rândurile ei se găsesc prea mulți orbi, inconștienți, primitivi sau trădători de neam, care s-au așezat la ospățul devorării propriilor mâini și picioare.

Mă întreb : cunosc ei ce înseamnă să fii român și să-ți păstrezi identitatea națională ?! Să ținem minte ce spunea Mitropolitul Moldovei - Veniamin Costache.

"Ne numim români pentru că suntem români și avem limba noastră a românilor. Cei care nu vor face totul ca să aducă limba la matca originală, se fac dușmanii nației românești!".

Dintre lucrurile ce constituie comori ale sufletului și ale istoriei neamului nostru românesc, sentimentul iubirii de țară și de pământul patriei este cel mai fierbinte. El răscolește întreaga noastră ființă și pătrunde până în cele mai adânci fibre ale vieții. În el vorbește, cu sfântă emoție, întregul nostru trecut, în el pulsează intens prezentul activ și creator și tot în el se reflectă visele si idealurile noastre, ale tuturor !

Îmi iubesc patria integral și organic, iubesc istoria neamului meu, iubesc marile frământări și lupte ale înaintașilor mei, iubesc cetatea de la Sarmisegetuza unde dacii lui Decebal s-au luptat până la jertfa supremă pentru apărarea pământului țării. Aici se odihnesc oasele părinților și strămoșilor mei. Îmi înclin fruntea în fața camarazilor martiri care au coborât, ca din ceruri, în istoria neamului, și care vor pune temelia organizată a patriei, peste veacuri. Pentru mine sunt chipuri de luptători : un Petre Geacu (student macedonean de o înaltă ținută morală, inițiatorul și conducătorul primelor FRĂȚII DE CRUCE mehedințene), un Victor Gheorghiu, un Marin Matici, toți împușcați, demonstrativ, în zorii zilei de 22 septembrie 1939, apoi un Alexandru Tănase, Ion Samoilă, Ion Golea, legionarii parașutați în 1953 și alții. .

Datorită jertfei supreme, așează - DOAMNE - sufletele lor în împărăția TA și adă - DOAMNE - viață nouă, sfântă, dreaptă și curată neamului care a crescut astfel de viteji, iar osemintele lor am dori, DOAMNE, să nu mai fie profanate de slugile comunismului internaționalist, care vrea cu orice preț să șteargă orice urmă a adevărului istoric.

Adevărul despre faptele lor nu poate fi găsit în unele violențe ale camarazilor. Ei au continuat lupta chiar și atunci când războiul era câștigat de camarila comunistă, când România fusese deja vândută, de anglo-americani, la Yalta . În sens teologic, **Mișcarea Legionară** este creștină, naționalistă. În sens politic și istoric, ea nu este extremistă, xenofobă sau de tip fascist. Pentru o informare corectă, a organelor abilitate, cât și a opiniei publice să se știe că părinții "naționalismului" nu suntem noi românii, nici legionarii, ci este Moise, care, primind poruncile din cer le-a realizat în istorie. Întotdeauna legionarii au fost acuzați de violență, dar violența lor a fost o violență exclusiv de apărare și este consecința prigoanelor anilor 1933-1934, când au fost arestați peste optsprezece mii de legionari, când trei sute dintre ei s-au îmbolnăvit în închisori și șaisprezece au fost omorâți... Sau cum să interpretăm asasinarea Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu, din ordinul criminalului odios Armand Călinescu...?! Pe legionari nu-i apără nimeni, nici istoricii, nici Guvernul actual, nici "fracmasonii" de la B.B.C., nici evrei de la *Europa Liberă*, nici pocăiții de la **Vocea Americii. Partidul "Pentru Patrie"**, filiala Moreni-Dâmbovița, dorește aflarea adevărului istoric și clarificarea condițiilor în care au fost asasinați: I.G.Duca, Armand Călinescu și Nicolae Iorga, dar cu dreptate, pe baza adevărului, nu a calomniilor. Să nu ne fie frică să fim naționaliști, să nu ne fie frică să ne iubim patria !

Sigur, că, xenofobismul, este periculos și dăunător când este promovat de extrema stângă și de oameni de stânga, care se declară comuniștii de omenie, care, încearcă să acceadă, din nou, la putere. Sub scutul naționalismului de data aceasta.

"Proletari din toate țările, uniți-vă"! Nu? Extremismul de stânga nu poate fi aprobat de nici un intelectual, pentru că extremismul de stânga înlocuiește inteligența cu forța; nu distinge pe un intelectual de un borfaș!...

Despre faptele camarazilor noștri ne vorbește în versuri Radu Gyr . Consider, că, puține neamuri, au îmbuchetat, în vers, cuvinte de laudă pentru limba proprie și pentru neam, precum acest poet al Legiunii. Desigur, și marele Luceafăr al românilor, Mihai Eminescu, în Scrisoarea a III-a, descrie, neasemuit, iubirea de țară și de pământul strămoșesc a Marelui Voievod Mircea în dialogul avut, de acesta, cu sultanul Baiazid, care, după ce invadase țară, după țară se oprește la Dunăre, amenințând și ȚARA ROMÂNEASCĂ. Esența iubirii de neam, la Eminescu, pare a fi sintetizată în versurile(dialog Mircea - Baiazid) : "Eu îmi apăr sărăcia și nevoile și neamul/ Și de aceea tot ce mișcă -n țara asta, râul, ramul/, Mi-e prieten numai mie, iară ție dușman este" (iar ca un blestem adaugă) : "Dușmănit vei fi de toate fără a prinde chiar de veste .../N-avem oști, dară iubirea de moșie e un zid,/ Care nu se-nfiorează de-a ta faimă, Baiazid ! ..."

Să reținem, cu emoție, aceste versuri. Ne cutremurăm când le auzim și ne încălzim cu ele inima și conștiința noastră românească și ne asociem lui Lucian Blaga când scrie acestea:"Toți românii anonimi, care, de-a lungul secolelor noastre primordiale au creat limba românească, au colaborat cu Eminescu. Concluzionând, putem spune că Eminescu, mai întâi de toate, era creștin și naționalist. El va rămâne poetul tuturor românilor, dar și simbol al adevărului istoric. Cine se teme de adevăr, dacă nu mincinoșii, tâlharii, hoții sau trădătorii de neam ?!

Ce ziceți, domnilor?

Pictor Marcel NUȚĂ
-Președinte al filialei Partidului **„Pentru Patrie"** orașul Moreni-Dâmbovița

BOTEZUL SFÂNTULUI CORNELIU SUTAȘUL

Din mulțimea popoarelor care "creșteau, se înmulțeau și stăpâneau Pământul", liber a fost cel ce le crease și le purta cu grijă ca să-și aleagă unul din ele căruia să i se descopere mai cu deosebire, să-l vegheze în istorie și în care, la momentul hotărât de El, să se întrupeze pentru ca, prin acela, să facă tuturor cunoscută prezența Sa și prin care să își răspândească tuturor celorlalte popoare învățătura Sa.

Din momentul în care poporul acela a căpătat conștiința mesianismului său, întrega sa istorie a fost infuențată de diverse doctrine teologice care, dincolo de diferite nuanțări, au condus toate la constituirea sentimentului de elită între celelalte popoare.

Indiscutabil, în comparație cu celelalte teologii, care practicau politeismul, deducându-și folozofia și comportamentul din adorarea forțelor naturii, ale unor animale, plante, ape, ori a unor principii abstracte, mozaismul care adora un Dumnezeu unic, ființial, ce se exprima prin prooroci și casta preoțească intermediară, acest mozaism se putea considera superior și privea în afară cu legitimă distanțare, și chiar cu dispreț, păzindu-și cu gelozie poziția privilegiată. De aici închiderea voluntară și categorică, vis-a-vis de toate celelalte culte și culturi, fapt care nu numai o dată a pus în conflict poporul evreiesc - mai târziu iudeu - cu alte popoare vecine sau conlocuitoare.

Pentru teologia mozaică "aproapele tău" este cel de o lege cu tine, adică circumcis și trecut la mozaism, cu acceptarea limbii, tradiției, culturii, portului și conduitei rituale mozaice. El era obligat să se asimileze integral națiunii evreiești. Conceptul de naționalitate era și este strict condiționat de apartenența la religie, începând cu actul circumciziei și sfârșind cu totala asimilare. Spre deosebire de budism, creștinism sau islamism, care cuprind o diversitate de națiuni sau naționalități distincte. De aceea, pentru a ne apropia de evenimentul celebrat astăzi (e vorba de 13 septembrie, n. red.) în biserica creștină, prozelitismul iudaic, în perioada istorică respectivă, era de regulă individual, prin trecerea prealabilă în poziția de **cetățean prozelit** (noahid, de la Noe-Noah) sau ghertoșab, cu obligația respectării a șapte precepte morale, igienice, religioase, și după aceea circumcizia și iudaizarea totală.

Creștinismul, propagat inițial în mijlocul populației iudaice sau iudaizate, a fost marcat și el de amprenta aceasta sectară privind propovăduirea și prozelitismul printre "neamuri". El apărea ca un bun interior, strict, unui segment al populației iudaice, adunând în turma lui exclusiv "oile pierdute ale lui Israel". Mulțimile care s-au botezat la Cinsprezecime erau în totalitate prozeliți noahizi sau iudei trăind în diaspora.

După acel eveniment, mențiuni privind ne-iudei primiți în creștinism sunt rarisime și cuprind abia pe un Sfântul Luca evanghelistul, provenit din "netăierea împrejur", apoi pe Nicolae Antiohianul, "venit la credință dintre păgâni", și sutașul Longin, cel care veghease crucifierea Mântuitorului. Mai sunt pomeniți femeia cananeancă, la care însuși Hristos a descoperit o credință mai mare decât a multora dintre iudei, și sutașul acela roman care se roagă pentru vindecarea de la distanță a unui ostaș bolnav care-l slujea și care stăruie pe lângă Învățător, vădindu-și pe de o parte dragostea, pe de alta credința, și care, după săvârșirea minunii se botează, el și toată casa lui; în sfârșit mai este amintit famenul etiopian botezat de către Filip.

Abia convertirea Sfântului Corneliu se constituie într-un moment public important în viața Bisericii, și plin de consecințe, după cum vom vedea. Împrejurările în care a avut loc convertirea menționează și aici rezistența, în două momente, a apostolului solicitat (Sfântul Petru), întâi când i se arată fața de masă cuprinzând și animale "spurcate sau necurate" și apoi chiar în fața lui Corneliu, când îi spune clar că legea îi interzice lui, ca iudeu, să intre în casa unui păgân, darmite să ia masa cu el. Desigur că Apostolul și soții lui vor fi contrariați de situația creată, dar harul Duhului Sfânt care lucra de acum cu prisosință a luminat acolo și a adus biruința lui Hristos.

Noi, stăruind asupra evenimentului din Cezareea, vom sublinia împătrita importanță a lui: Deschide în mod plenar poarta universalismului învățăturii creștine; arată că Biserica nu avea nici un întâi-stătător care să ia hotărâri de unul singur; subliniază activismul lui Corneliu în acțiunea care avea să-l pună sub har; în sfârșit, harul coboară nu numai asupra lui, ori doar asupra **bărbaților** de acolo, ci asupra lui Corneliu și a **"toată casa lui"**. Ne putem închipui câtă dragoste a fost acolo, câtă ardoare pentru obținerea harului dacă sutașul cu ai lui au ieșit în întâmpinarea apostolilor și câtă smerenie a biruit acolo: un sutaș roman îngenunche în fața unui neînsemnat iudeu, membru al unui popor robit.

Privitor la prima semnificație a faptului, vom observa că prezența unor neiudei între ucenicii Mântuitorului este menționată în mod sumar, dar, în cazul lui Corneliu întâmplarea este detaliată amplu, bine distinctă și încununează un întreg capitol din Fapte. Nu unul, nu doi străini sunt chemați la Hristos, ci o întreagă familie de centurion roman, de la stăpân la rob. E vorba de o adevărată "biserică", de o comunitate care va intra în zestrea Bisericii, în istoria ei (se cunoaște viața Sfântului Corneliu și martiriul lui). Faptul îi va și bucura pe "bătrânii" de la Ierusalim: "Iată dar, și păgânilor le este deschisă împărăția cerurilor spre mântuire", ceea ce nu se menționase privitor la Nicolae Antiohianul ori la Sf. Evanghelist Luca, de exemplu. Convertirea Sf. Corneliu arată dintr-o dată valența universalistă a creștinismului care nu mai rămâne o simplă comunitate închisă ca o sectă înăuntrul mozaismului, ci aspiră în el întreaga umanitate.

În apropierea sfintelor Sale patimi, Mântuitorul îi întreabă pe apostoli, în plenul lor, nu numai pe unul dintre ei: "Cine ziceți voi că sunt Eu?" Și atunci Petru, cel care în numeroase rânduri se dovedise mai impetuos, cu un temperament mai arzător decât tovarășii săi, răspunde, așa cum la Cina Cea de Taină va rosti și Filip: "Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu". Și atunci Mântuitorul spune: "Pe această afirmație, pe această credință voi întemeia Biserica mea și forțele Iadului nu o vor sfărâma". Nu pe temperamentul lui Petru care, după o declarație fermă de dragoste va fi apostrofat de către Învățător: "Înapoia mea, satană!" iar curând după aceea se va lepăda de trei ori, încât după Înviere tot de trei ori i se va cere reafirmarea dragostei pentru a fi repus în rândurile celorlalți apostoli. Iar când se va organiza Biserica, primul ei cap - în biserica din Ierusalim - va fi alcineva, nu Petru. În sfârșit, că nu era el capul și nici nu dispunea de vreun privilegiu de primat al apostolilor, o dovedește faptul că, după convertirea lui Corneliu, el trebuie să se explice, să se disculpe în fața plenului apostolilor, măcar că nici nu fusese vorba de o problemă de dogmă, ci pur rituală, administrativă: botezul unor suflete care râvneau harul lui Hristos. De fapt nicăieri, și nici mai târziu, apostolii nu au fost capi ai comunităților pe care le înființau, ci sfințeau acolo episcopi, preoți ori diaconi dintre localnici, ei rămânând itineranți.

Al treilea aspect al evenimentului ne arată valoarea activismului lui Corneliu. El nu apare ca un beneficiar pasiv al harului divin, ca o recunoaștere a meritelor proprii. El trimite slugi de încredere să afle pe un modest necunoscut ce se găsea atunci în Iafa. Iar când este înștiințat că cel căutat vine, Corneliu îi iese în întâmpinare la marginea cetății, nu-l așteaptă pe apostol acasă, instalat cumva

(continuare în pagina 11)

dr. Nae Nicolau

ICSULESCU, ACEST RĂSCOLITOR DE ARHIVE, RELATEAZĂ:

(I). În dimineața zilei de 20 ianuarie 1941, ca un trăznet a căzut în cercurile legionare guvernamentale știrea destituirii ministrului de Interne General Petrovicescu și convocarea telefonică în Capitală a Prefecților, Chestorilor de poliție și a primarilor legionari, sub pretextul unor consfătuiri administrative în dimineața zilei de 21 ianuarie 1941".

Luat prin surprindere, Comandantul a înțeles că graba ilegală a Generalului Antonescu era semnalul loviturii contra Statului Român Național Legionar preparată cu atâta perseverență și perversitate și aprobată de Hitler în ultima vizită făcută de Antonescu la Berchtesgaden și că acțiunile ulterioare ale generalului vor fi de temut, din reaua voință și caracterul violent al Conducătorului.

Precaut, prin tristele-i experiențe cu autoritățile guvernamentale și cunoscând predispozițiile de parvenit ale Generalului, capabil să dea dispoziție să se tragă, fără reticență, în oricine ar fi stat în calea ambițiilor lui, a intrat în clandestinitate, schimbându-și zilnic domiciliul.

Îi erau proaspete în memorie atât avertismentul dat de General Căpitanului, răspicat și cinic în discuțiile de la Predeal, că va trage fără ezitare în legionari dacă "ordinea legală" ar fi amenințată; ori, în acea vreme ordinea împotriva căreia se ridicaseră legionarii era despotismul ilegal al Regelui, rezultat al bunului plac al camarilei alogene care-l conducea și îl impusese țării. El, generalul sprijinise lovitura dictatorială a Regelui Carol al II-lea și în calitatea de ministru al Apărării Naționale dăduse ordin prefecților militari să scoată, ridicol, 200% voturi "Da" în plebiscitul popular verbal convocat să aprobe dictatura, rămânând total indiferent la tragicile evenimente interne și oribilele persecuțiuni împotriva legionarilor, asasinați cu sutele și asvârliți la intrările satelor și orașelor, din demența regală.

Să nu se uite că la 6 septembrie 1940, când Regele Carol al II-lea, huiduit de poporul român, care-i cerea abdicarea, pentru tragedia trunchierii teritoriului național, pe care o provocase, cu infama-i politică externă, numindu-l pe Antonescu Conducător, i-a cerut să mitralieze românimea, care înconjura Palatul Regal, și fusese gata s-o facă, dacă Generalul Coroamă șeful garnizoanei militare, căruia i-o ordonase, nu i-ar fi răspuns categoric că: „el nu trage în tineretul țării", lucru pentru care a doua zi, ca șef al statului, Antonescu, l-a mazilit la Iași și l-a urmărit în tot restul carierei militare.

Comandantul a avut dreptate. Din surse militare credincioase Legiunii i se comunicase că adunarea în Capitală a organelor de apărare a ordinei statale, era o manevră antonesciană pentru a face substituirea prin ocuparea "manu militari" a posturilor. Planul nu i-a reușit. Fraternizarea normală a cadrelor tinere ale armatei, ofițeri și soldați, cu legionarii, i-l dejucase, aceștia prevenindu-i frățește de măsurile dictate lor de Conducător, într-o eventuală perspectivă de schimbare de Guvern.

De altfel, chiar din curioasa procedură ilegală, de convocare a cadrelor administrative legionare ale Țării, Prefecții de Poliție și Primarii legionari, detectaseră primejdia și marea majoritate au rămas la posturi, luând măsuri de întărirea pazei în jurul oficiilor administrative, pe care le conduceau legal, convocând în jurul lor adunarea garnizoanelor legionare din respectivele localități unde funcționau.

Referindu-se la acțiunea neloială a Generalului, fostul ministru de Externe al Statului Român Național Legionar, Mihail Sturdza, în lucrarea *"România și sfârșitul Europei"* pag.247/8 ne lasă o mărturisire clară și justă; vcităm: „În zorii zilei de 21 ianuarie 1941 trupele s-au prezentat în fața prefecturilor și a celorlalte instituțiuni unde legionarii funcționau în mod legal, pentru a-i expulza și înlocui cu aleșii generalului Antonescu".

„În toate părțile, în mod spontan și instinctiv, legionarii care nu primiseră nici un ordin, din partea superiorilor administrativi, nici din partea șefilor Mișcării, au rezistat refuzând să evacueze localurile baricadându-se în ele. Au rezistat fiindcă aceasta era reacțiunea naturală a unei organizații viteze și disciplinată"...

„Au rezistat fiindcă credeau, cu o justă presimțire, că acest atac anunța reînceperea prigoanelor, închisorilor și asasinatelor, de care fuseseră atâta vreme victime, și de care crezuseră că scăpaseră pentru totdeauna".

La pagina 239/40, din aceeași lucrare, capitolul XXI, "Putschul" lui Antonescu, polemizând cu scriitoarea franceză Denis Basdevant, care, în lucrarea ei *"Terres Roumaines Conte et Maréés"*, se referea la acest eveniment, pretins ca "rebeliune legionară", Mihail Sturdza precizează; cităm:

„Vorbind de ceea ce s-a chemat "rebeliunea" legionară din ianuarie, sau "putschul" legionar - pentru a întrebuința expresia aleasă de Doamna Basdevant - Domnia Sa se exprimă astfel: „Il me semble un peu incompréhnsible que les legionnaires qui détenaient le pouvoir aient pu préparer un putch pour s' en emparer.."

„Putem împrăștia foarte ușor perplexitatea Doamnei Basdevant: nu a existat nici o rebeliune, nici un "putch" legionar în ianuarie 1941, ci o lovitură de stat, un "putch" al Generalului Antonescu, pentru a smulge, prin forță, Mișcării Legionare, partea de autoritate și de putere ce-i fusese recunoscută prin înțelegerea formal încheiată între Generalul Antonescu și Horia Sima, la constituirea Guvernului Național-Legionar..

„Prin înțelegerea intervenită între General și Comandant. Mișcarea cu Comandantul ei, cu Statul Major cu totul, se punea la ordinele Generalului, aceasta pe cuvântul unor oameni care arătaseră lumii cât de credincioși și de statornici puteau să fie.

„Generalul nu se mulțumea cu aceasta; voia să smulgă direcțiunea Mișcării nu numai din mâinile lui Horia Sima, dar chiar și din cele ale lui Corneliu Codreanu, trecut și mort pentru el, dar viu și de-a pururea prezent, steag și chiag pentru legionari".

Au urmat două zile și două nopți de intensă tensiune, de care au profitat scursorile mahalalelor Bucureștiului, lipsit de pază polițienească, pentru a face spargeri, jafuri, incendii și chiar crime în unele case evreiești, plătite parcă înadins de acoliții Generalului ca să le comită, pentru a da prilej Conducătorului să stigmatizeze Mișcarea de aceste fărădelegi, incompatibile cu educația, cu convingerile ei socio-politice, cu profunda religiozitate a membrilor ei. Cazul asasinării Maiorului Dörning e concludent.

Rezistența legionară era potrivnică ilegalității nejustificate a Generalului, nu contra militarilor însărcinați de el ca să preia instituțiile lor.

Aceste instituții le fuseseră încredințate legal, ca urmare a convenției de colaborare dintre Conducător și Legiune, lucru pe care majoritatea noilor șefi l-au înțeles, rămânând în expectativă până când tratativele de împăciuire încercate de Consiliul Legiunii ar fi dat rezultatul dorit de toată lumea.

Totul a fost zadarnic, Generalul refuzând să primească emisarii, rămânând inflexibil pe poziția de ostilitate dictată de sinistra-i camarilă care-l înconjura, și-l manevra, nu în interesul Țării, ci al egoismului personal care-l îndemna să lupte pentru a nu-și pierde privilegiile ce le moștenise din dictatura carlistă.

Rămas neputincios în fața simpatiei generalizate în toată Țara pentru Legiune și luptătorii ei, Conducătorul a recurs atunci la cea mai murdară mistificare a adevărului asupra situației, creată de setea lui de putere absolută, alertând pe Hitler și cerându-i sprijinul, sub falsa născocire a primejdiei care amenința planurile lui războinice în Est și Balcani, prin prezența Legiunii la conducere, acuzând-o de instrument al unor masive infiltrări comuniste făcute de Soviete în rândurile ei, cu scopul de a provoca război civil în România și a crea o punte de sprijin URSS-Bulgaria, contra Reichului.

Cererea lui Antonescu, cu aceleași grave insinuări împotriva legionarilor făcute de Fabricius și Kilinger, la care se adăuga înclinația Führerului de a elimina mișcările naționaliste europene, cum o făcuse deja în Norvegia, Ungaria și Iugoslavia, sigur potrivnice planurilor expansioniste către Est, a fost satisfăcută pe loc, dând ordin unităților staționate în România să sprijine acțiunea Generalului.

Ambițiile personale i-au făcut pe amândoi, pe Hitler și pe Antonescu, să cadă în capcana orgoliului nemăsurat, pregătindu-le prăbușirile suferite la 23 august 1944- Generalul- și în mai 1945- Führerul; ambii vinovați de prăbușirea Europei Centrale, cea de Est și a României și înfeudarea ei comunismului Sovietic, în care s-au zbătut aproape 50 de ani.

În după amiaza zilei de 22 ianuarie 1941, tancurile corpului exdețional german în România, defilau în lung și latul Capitalei, iar delegații Führerului - Neubacher și Gunne - au luat contact cu Comandantul Horia Sima în noaptea de 22-23 ianuarie, prezentându-i ultimatumul acestuia, al cărui text îl reproducem în continuare:

„Führerul face apel la patriotismul Mișcării și invită ca liniștea să se restabilească cât mai curând. Evenimente importante se pregătesc în această parte a Europei, care necesită ordine și liniște în România".

„Generalul Antonescu este de acord să făgăduiască, dacă rezistența legionară încetează imediat: nici un legiunar nu va fi urmărit și Mișcarea nu va fi trasă la răspundere". Nu exista altă alternativă. Între victoria morală a legionarilor, apărând ordinea legală a Statului Român Național Legionar, pe care Conducătorul îl trădase devenind vasal Reichului German și înfruntarea fratricidă scontată de Antonescu, pentru gloria sa de a fi șeful unic al României, Comandantul a ales, fără ezitare, abandonarea rezistenței, redactând următorul comunicat:

Ordin către toți legionarii.

„Pentru împidicarea vărsării de sânge, pe care noi nu am vrut-o și care n-a servit decât dușmanilor comuni ai României și ai Axei, cunoscând că politica Germaniei și a Italiei cere condițiuni speciale, pe care Mișcarea Legionară le recunoaște și având în vedere că între Conducerea Statului și Mișcarea Legionară au început tratative pentru limpezirea situației, ca să ușurăm mersul acestor tratative,

ORDON

Ca să se înceteze imediat orice luptă.

Legionarii vor părăsi de îndată instituțiile publice ocupate și vor reintra în viața normală.

Cer ca acest ordin să se execute fără șovăire și cu cea mai mare strictețe. Vreau ca în cel mai scurt timp Țara să-și reia aspectul normal.

Horia Sima, București 23 ianuarie 1941 ora 5 dimineață (s.n.).

Pentru adevărul istoriei reproducem alăturat documentul german care confirmă intrigile Conducătorului împotriva Mișcării Legionare, publicat șase luni mai târziu, în revista oficială germană ***"Volk und Reich"***, caietul 7 din 17 iulie 1941, în care la pag. 456 - fotografii- apare harta Europei din 1941 marcând în fiecare țară datele infiltrațiilor, acțiunilor și influența comunismului sovietic, între 1918-1941, România fiind marcată cu data de 21 ianuarie 1941 și cu simbolul comunist secera și ciocanul, insinuând astfel că rezistența legionară contra ilegalelor măsuri dictate de general era de conivență cu comunismul sovietic, așa cum în paginile 479, 480 și 489 pretinde scriitorul Franz Riedl în articolul **"Sud-Estul și războiul contra Sovietelor,"** cităm:

„Din toamna anului 1940 s-au infiltrat în Mișcarea Legionară elemente comuniste de puternică influență. Putschul legionar din România între 23 și 24 ianuarie 1941 a fost provocat cu scopul deschiderii unui pod sovietic către Bulgaria."

Neubacher și Comandantul redactaseră împreună comunicatul încetării rezistenței pașnice împotriva schizofrenicului egolatru Ion Antonescu, ceea ce pentru Comandant și Legiune însemna începutul unei prigoane, care într-adevăr a fost cea mai lașă, cea mai infamă prin născocirea de torturi morale și cea mai de lungă durată făcută de români asupra românilor.

Ministrul Vasile Iasinschi și ministrul german Neubacher au fost trimiși la Președinție ca să înmâneze Generalului Antonescu personal ordinul de încetare a rezistenței. Acesta, mai furios ca oricând, căuta să pună piedici fixând evacuării localurilor termene excesiv de scurte - ora 11 dimineața zilei de 24 ianuarie în Capitală și seara aceleiași zile pentru restul Țării, parcă intradins căutând pretexte pentru intervenția armatei și vărsare de sânge, ca să dea faptului aureola unei zdrobitoare victorii contra "rebeliunii" legionare.

Cum, datorită disciplinei legionare, operația se înfăptuise în București înainte de termenul fixat, prin efectuarea dării și luării în primire cu semnătură, masele legionare din județ și din orașe, s-au grăbit să plece spre casele lor, pentru a se odihni, după trei zile și trei nopți de nervi încordați și de veghe și pentru a se prepara pentru zilele grele care știau că vor urma.

Totuși, curioșii și funcționarii, care se îndreptau spre birourile lor, situate deoparte și de alta a axei nord-sud, Calea Victoriei, cu punctele ei cruciale est-vest, Teatrul Național cu strada Regală, Telefoanele cu turnul dominant al celor 10 etaje, unde „Marele Strateg" ordonase instalarea cuiburilor de mitraliere, Cercul Militar și Bulevardul Elisabeta, Palatul Poștelor și Piața Senatului, erau un furnicar de lume la ora 8 dimineața, așa că pentru a-și satisface setea sanguinară, generalul-erou a dispus acelor cuiburi împroșcătoare de moarte, să mitralieze mișcările omenești de-a lungul Căii Victoriei și în punctele ei cruciale, pentru a evita eventualele manifestații ostile, secerând 800 de vieți tinere, "lauri" ai victoriei cu care își începea dictatura militară personală.

La ieșirea trimișilor din biroul Generalului, Vasile Iasinschi a fost arestat și izolat într-un birou, însă amenințările și protestele ministrului german Neubacher, de nerespectarea convenției, au obligat pe General să i-l încredințeze liber.

Aceasta a fost prima dovadă de felul cum înțelegea Antonescu să-și respecte cuvântul.

Megalomania paranoică nu-i îngăduia o apropiere, din nou, de Legiunea care-i acordase respectul și devotamentul prin actul constituțional de înființare a Statului Român Național Legionar, dar se abținuse a-i da râvnita Șefie și partidul, împiedicându-l a se proclama cel de-al patrulea dictator deplin al timpului.

În felul lui de a fi și a gândi, a crezut aceasta ca o desconsiderare umilitoare, care nu se putea uita și nici ierta; de aceea, dând frâu liber violenței ucigașe, boalei care-l tortura, s-a năpustit asupra Mișcării cu toată ura, căutând, prin orice mijloace de represiune, s-o distrugă - ca idee - și să-i lichideze fizic aderenții.

Prima măsură destructivă aleasă a fost calomnia, tactica perfidă marxisto-leninistă de defăimarea mincinoasă și de amplificarea tendențioasă a diverselor incidente legionare, inerente elanului tineresc, răbufnire contra vinovaților de schingiuirile la care fuseseră supuși sub carlism, inexperienței administrative, ca funcționari publici, de care infrastructura administrativă a vechiului regim rămasă aproape intactă, și care i-a împins să facă greșeli, pentru a-i denunța apoi ca incapabili sau necalificați. Cu acest scop a ticluit imediat acea lucrare infamă în 2 volume *„Pe marginea prăpastiei"*, plină de minciuni, de falsuri grosolane, de înscenări macabre, ca

(urmare în pag. 8)

asasinarea unor soldaţi - făclii vii - prin stropirearea cu benzină, în realitate morţi în accidente fortuite, înainte de începerea rezistenţei, or agăţarea de cadavre evreieşti în cârligele Abatorului din Bucureşti - fapt contestat şi dovedit mincinos de Conducerea Abatorului prin procesul verbal întocmit în acest sens. De asemenea terorizarea şi jefuirea caselor româneşti şi evreieşti de mahalagii Capitalei, îmbrăcaţi cu cămăşi verzi aduse din URSS, de către Constantin David, precum şi alte multe nelegiuiri pe care comuniştii şi noii comunişti le-au preluat şi chiar introdus în cărţile de istorie pentru clasa a XII-a liceală.

Începerea războiului germano-român contra Rusiei Sovietice, la 22 iunie 1941, i-a oferit noi sisteme de prigoană, camuflate sub "mărinimia" împlinirii datoriei în "Războiul Sfânt Contra Bolşevismului", în realitate truc pentru lichidarea fizică a legionarilor trimiţându-i pe front cu ordine speciale ca simpli soldaţi şi cu apostila directă "se vor reabilita post mortem", iar alţii au fost ţinuţi în temniţe pentru a fi preluaţi de comunişti, ca urmare a Decretului Regal din 14 octombrie 1944, care îi excepta, expres, din Decretul Regal de amnistie generală din 23 august 1944...

Eliberarea Basarabiei şi ocuparea Odesei la 16 octombrie 1941, după un asediu de mai multe luni, care ne-a costat, din cauza megalomaniei lui de a obţine singur victoria, refuzând sprijinul artileriei şi aviaţiei germane aliată, ceea ce ar fi redus mult pierderile şi timpul şi i-a dat prilej să impună tânărului Rege Mihai I ca să-i semneze decretul de obţinere a gradului şi bastonului de Mareşal al României şi cele mai înalte decoraţii germane.

Devenise ceea ce râvnise, stăpân absolut al Ţării care trăia euforic prezentul, uitând trecutul şi neintuind primejdiile viitorului.

El a murit, să-i fie ţărâna uşoară. Noi, mai trăim încă!

Nota bene: Intrigile Mareşalului Ion Antonescu, oglindite în scierile lui Franz Riedle, şi-au întins tentaculele de-a lungul perioadei bolşevice şi până în zilele noastre când reaua credinţă afirma că Dumitru Grozea - Comandantul Muncitoresc Legionar - a fost agent comunist infiltrat şi că după 21 ianuarie 1941 s-a refugiat la Moscova. Realitatea este că după această dată s-a refugiat în Germania, unde Hitler a ordonat să fie internat în lagăre de concentrare aşa cum a făcut-o şi cu ceilalţi legionari refugiaţi de prigoana deslănţuită în ţară de Antonescu.

II. Alba Iulia, cetatea primei unificări teritoriale a Românilor sub sceptrul Voievodului Mihai Viteazul, în 1600, a reunirii Ardealului cu patria mamă în ziua de 1 decembrie 1918, a încoronării Regelui Ferdinand ca Rege al României Mari, care comemora la 1 decembrie 1940 a 22-a aniversare a "reîntregirii", era lipsită de un fast deosebit. Cu câteva luni înainte teritoriul României fusese ciuntit prin Diktatul Germano-Italian din august 1940 de la Viena, ce ne obligase să cedăm Ungariei horthyste Ardealul de Nord cu culoarul spre Braşov, apropiind astfel la câţiva zeci de kilometri armatele Reichului German, staţionate în acea vreme în Ungaria horthystă. În mintea românilor erau încă vii barbariile horthyste comise imediat după retragerea autorităţilor româneşti, miile de victime din populaţia românească şi evreiască, măcelărite sau expulzate, incendierea satelor, dărâmarea bisericilor, trenurile şi căruţele pline de refugiaţi de a căror soartă şi integritate, în statul Român, se ocupa Ajutorul Legionar cu trudă şi abnegaţie.

La câteva zile după Alba Iulia, Generalul i-a mărturisit Comandantului Horia Sima, satisfacţia că şoaptele bârfitorilor din anturaj "că legionarii vor să-l împuşte" nu se realizaseră.

„Auzi, Domnule Sima, cu ce umblă lumea: că legionarii vor să mă împuşte, pe mine, care am făcut atâtea pentru ei (?!). Şi ai văzut ce entuziasm, ce manifestaţie mi s-a făcut la fiecare pas. Sunt fericit că am trăit aceste clipe de neuitat în mijlocul legionarilor din Ardeal", pentru ca imediat să revină la pretele Jilava - Iorga - Madgearu.

„Domnule Sima, am avut noroc cu ultimele evenimente: înmormântarea lui Codreanu, serbarea de la Alba Iulia şi parada trupelor germane. Această succesiune de acte memorabile ne-a salvat popularitatea. Altmiteri opinia publică ne-ar fi dat peste cap".

Comandantul, ca să-l liniştească, i-a reamintit soluţia ce i-a prezentat în ocazii anterioare:

„...Alegerile. Pentru a treia oară mă adresez Dvs., rugându-vă să procedaţi la consultarea poporului, invitând toate partidele să participe. Eu sunt gata să mă supun unui verdict popular".

Consemnează

Marius CLEMENT

IISUSE DIN NAZARET

-vaiet-

Iisuse, din Nazaret,
Pe mine cresc solzii păcatului -
Platoşe-, încet, încet...
Iisuse din Nazaret,
Fâlfâie aripa, **Întunecatului**,
Deasupra capului,
meu, de **proclet**...

Cu mâna Ta şi-a Tatălui,
Din Cerul cel lin,
Retează **Necuratului**
Limba cu venin...

Căci copita-i mi-apasă
Cu unghia-n spate
Şi-n inimă-mi mişcă un spin,
Pe creştet se lasă,
pe umeri, pe coate,
În piept cu suspin.

Iisuse, picură-Ţi **Mierea**
Şi arde păcatul,
Împrăştie fierea
Ce ne-o-ntinde **Trufaşul**.

Sfarmă-i cucuiele stelei,
Cu para Cuvântului Tău,
Şterge Tu nopţile jelei
ce ne-afundă-n adâncul Părău:
Al Chedronului şi-al Armaghedonului
Şi-al Talpei Mamonului...
Sfinte Iisuse Înalţă-ne,
Scoate-ne din iazul de foc,
În Păşunea Ta saltă-ne
Din al Iadului joc...

10/12. 1997

George URSA

ANUNŢ - CONCURS

•Constatând că în răspândirea Curierului Informativ au intervenit schimbări, unele organizaţii judeţene cerând mărirea numărului de exemplare, iar altele micşorarea;

Am hotărât ca începând cu acest număr să publicăm topul răspândirii Curierului Informativ:

1) Pe locul I se situează Jud. Timiş cu 120 exemplare lunar;

2) Locul II este ocupat de Suceava cu 90 exemplare;

3)Pe locul III uemează jud. Bacău şi jud. Mureş cu câte 80 de exemplare.

De asemeni ne-am gândit la organizarea unui concurs cu premii privind difuzarea Curierului.

Condiţii de participare: cel mai mare număr de exemplare timp de 6 luni.

Premiile vor fi:
Premiul I - 50.000 lei
Premiul II - 30.000 lei
Premiul III - 20.000 lei
(echivalent în cărţi)
10 menţiuni constând în primirea gratuită a câte 3 nr., din *Curier*, timp de 6 luni.

Redacţia

MEREU DESPRE 13 IANUARIE

S-ar putea ca cineva, auzind cum mă adresez dvs., să spună că sunt xenofob sau mai știu eu cum. Dacă mă catalogheaza așa, se înșeală. Eu sunt doar român ortodox și mă descarc alor mei, pentru că numai pe noi ne privește horitul bucuriei ce clocotește în sufletele noastre după ce i-am prohodit pe cei doi luceferi, Ionel Moța și Vasile Marin. Numai noi știm de ce 13 ianuarie nu este zi de doliu, ci zi de mare sărbătoare.

Fac aceste precizări, nu din mândrie sau sfidare, ci din siguranța că anumite intimități nu pot fi pricepute decât de la aceia ce gândesc și simt la fel. Pentru cei de azi, ce vor să ne cunoască, dau un singur exemplu: Mai deunăzi, unul din cei mai prestigioși istorici, la o masă rotundă de la televiziune, recomanda ascultătorilor, adică țării, să nu se mai laude cu strămoșii, atribuindu-le virtuți extraordinare, deoarece sintagmele: "nemurirea dacilor" sau "dacii au fost popor fabulos" sunt de domeniul fanteziei juvenile.

Apreciez că acum, când am terminat festinul închinat celor doi martiri ai neamului românesc, e cazul să punem lucrurile la punct. Să arătăm, cu toată condescendența, dar și cu hotărârea necesară, că nimeni nu are dreptul să umbrească superbul tablou al strămoșilor noștri. Singura scuză ce i s-ar putea acorda acestui istoric ar fi slaba informare. Și în acest caz s-ar impune două lucruri: să-și completeze cunoștințele și să se ridice până la onestitatea unui Mircea Eliade, de exemplu.

Se știe că savantul drag nouă, în "PROFEȚII ROMÂNEȘTI ", împins de un presentiment, care s-a materializat prin intrarea noastră în război, s-a burzuluit în scrieri adresate "PROVINCIALULUI", adică generației sale. Dar, când s-a plinit rotundul, tot prin scris, adică public, a mărturisit: "Dacă atunci când îi certam pe cei de o vârstă cu mine aș fi înțeles ortodoxia cum au înțeles-o Nae Ionescu și Mircea Vulcănescu, poziția mea față de tinerii neamului meu ar fi fost alta".

Credem că nu este lipsit de interes să precizăm că apelativele ce oglindesc specificul strămoșilor noștri sunt culese din tratatele lui Vasile Pârvan, care citează istorici de probitate, contemporani DACILOR.

Traversând în fuga gândului istoria îndepărtată a tracilor din Nordul Dunării, sosim în Voievodatele române. Oare mai poate cineva, de bună credință, să conteste măreția, aproape neverosimilă, a voievozilor noștri, care, cu un pumn de opincari, au zdrobit armate, ce au înspăimântat Europa? Să ne oprim doar la Ştefan cel Mare, care, nu îngăduia să i se atribuie lui victoriile din războaie, ci, conștient de ajutorul Domnului, Îi ridica, după fiecare izbândă, câte o Sfântă Biserică.

Încălecând pe *"Galben de Soare"*, în câteva secunde ajungem în mijlocul istoriei trăite de noi; în jurul anului 1930, când Bunul Dumnezeu a mai slăbit zăbala dracului.

Acesta, prinzând curaj a început să răstoarne orânduirile statornicite de Mesia pe pământ. Nici țara noastră nu a fost scutită de pângarirea celui rău. Însă, Domnul milei și al Puterii, ce veghează dintre începuturi asupra acestui colț de rai și-a trimis alesul să formeze o armată capabilă să înfrunte Porțile Iadului. Acest Făt-Frumos a fost CĂPITANUL. În jurul lui s-a adunat elita țării care a înțeles că singura armă capabilă să-l doboare pe Satan este jertfa exemplificată de Iisus Hristos.

Senini, ca Dacii când plecau la război, Ionel Moța, Vasile Marin, Alecu Cantacuzino, Bănică Dobre, Pr. Dumitrescu-Borșa, văzând că una din cele mai bune țări creștine, Spania, este pe punctul de a se prăvăli, s-au încins cu spada dreptății și au pornit pe drumul fără întoarcere. Dintre ei numai doi, cei mai buni, Ionel Moța și Vasile Marin s-au adăugat strămoșilor, în ziua de 13 ianuarie.

Oare n-a auzit istoricul, ce nu vrea să-și recunoască strămoșii, cu ce onoruri au fost primite sicriile luceferilor români, când au străbătut Europa la întoarcerea acasă? Nu vede destul de clar că sfidarea morții, la cei ce nu se înclină decât în fața lui Dumnezeu și a țării, este firească? Nu pricepe că această poziție de mândrie motivată este moștenirea suptă din sânul mamelor noastre?

Cum se poate explica altfel formarea armatei de jertfitori, pentru patrie, din generație în generație? Generația 1930 s-a jertfit aproape în întregime. Firesc, următoarea, încălzită la sânul mai vârstnicilor ei, s-a dezvoltat respectând principiile morale: Dumnezeu și Țara, așa cum i-a văzut făcând pe frații lor mai mari. În trânta cu puhoiul armatei lui Satan, mai toți acești brazi, au dispărut, fizic, din arena politică. Fie în război, fie zdrobiți și aruncați în gropi comune, temnițe sau lagăre de exterminare. Practic, cei care urmau să preia ștafeta, nu mai aveau nici o călăuză, care să le arate calea spre Hristos. Și, totuși, fără să-i cheme nimeni, feciorii și codanele anilor 1950, au pus pieptul la hotare, replicând dușmanilor cu o forță rar întâlnită.

Bâjbâind, prin zăbranicul, aruncat de călăi peste întreaga noastră țară, ajungem în decembrie 1989. Cutează oare cineva să nege jertfele a sute de tineri care s-au opus tancurilor cu mâinile goale, cu flori și cu lumânări? Ce exemple au avut? Cine i-a chemat? Iată, d-le istoric, marele adevăr. Iată de ce, în fiecare 13 Ianuarie, nu-i plângem pe Ionel Moța și Vasile Marin, ci le dăm onorul cuvenit tuturor eroilor neamului, care s-au jertfit pentru Hristos și Țară.

E. PARASCHIVAŞ

DECLARAȚIE DE PRINCIPII

1. Partidul **"Pentru Patrie"** este un partid legal constituit care funcționează respectând Constituția și legile țării și este atașat ideilor de democrație, libertate de exprimare și pluralism politic fiind, în același timp, categoric ostil oricăror forme de manifestare a corupției și minciunii politice, până în prezent, larg practicate.

2. Este un partid național și creștin:

- național pentru că slujește interesele națiunii române; în fapte nu în vorbe;
- este creștin pentru că militează pentru aplicarea, fără derogări, a principiilor de viață creștină.

3. Este un partid curat. Înființat și având în conducerea sa foști deținuți anticomuniști și luptători în munți, împotriva sovietizării țării, este total lipsit de foști secretari de partid comunist și chiar de foști membrii de rând ai P. C. R. Este un partid al celor ce au văzut bine, au rezistat tentațiilor, au avut tăria de caracter să nu se amestece în noroiul trădării credinței strămoșești.

4. Atașat tradiției, P. P. P. promovează valorile acesteia, dând întâietate trăiniciei și statorniciei românești în fața efemerelor (înșelătoarelor) sclipiciuri de import; recunoaște, însă, cu respect, adevăratele valori ale oricui, de unde ar veni, procedând cinstit cu bună-credință românească.

5. Scopul, ce urmărește **Partidul "Pentru Patrie"**, prin politica sa, este acela de ridicare a României pe trepte tot mai înalte de viață materială și spirituală, de creștere a considerației ce-o are în lume dar și a respectului ce i-l poartă, în inimile lor, fii ei. Țara trebuie să ajungă la o frumusețe și sfințenie de icoană, "o țară ca soarele sfânt pe cer".

6. Considerând-o simplistă și înșelătoare, **Partidul "Pentru Patrie"** nu găsește, nici măcar acceptabilă, poziționarea și clasificarea partidelor în "de dreapta", în "de centru", în "de stânga", etc. Planul existenței, implicit cel politic, este interconectat cu multe alte planuri nemateriale, reale, totuși, dând astfel lumii, parte măcar, din dimensiunea ei transcedentă; consideră ca o datorie a sa să amintească de judecata finală, a neamurilor, când, nutrește nădejdea, neamul românesc să fie trecut la dreapta tronului ceresc, între cei dăruiți Învierii.

7. Doctrina Partidului **"Pentru Patrie"** își trage substanța din două mari surse:

I. Doctrina și experiența partidului antebelic *Totul pentru Țară*, a cărui continuator se consideră.

II. Învățăturile acumulate în zecile de mii de ani de temniță în care actualii săi membrii, vechi și încercați luptători anticomuniști, au trăit gândind, cumpănind care sunt soluțiile la întrebările de durată.

8. Activitatea exterioară a partidului se desfășoară în toată cuprinderea spațiului multidimensional în care își manifestă prezența. Liniile sale de forță, densitățile sale de activitate conving către cele patru puncte cardinale ale sale:
I. DUMNEZEU, cel alungat din lume de atei și "umaniști", căruia trebuie să i se redea locul din centrul lumii, că doar în numele Lui putem reuși să trăim în Adevăr.
II. EDUCAȚIA, al cărui scop este dezvoltarea aptitudinilor în fiecare individ, cu deosebire a simțului corectitudinii și datoriei. Permanentă ca durată, educația țintește spre desăvârșirea omului.
III. ASCEZA, o scară cu multe trepte, pe care trebuie să urce, obligatoriu, doar cei ce vor să se situeze mai sus în ierarhia socială, probând, în același timp, smerenie și putere de slujire. Elita partidului este o elită a jertfei neîncetate.
IV. MÂNTUIREA. Cum nici un scop omenesc, oricât de mare nu poate depăși pe cel al mântuirii sufletului, puterea în societate, ca și drumul urmat de colectivitatea însăși, trebuie să conveargă spre acest scop: salvarea sufletelor, Împărăția lui Dumnezeu.

9. La interior, spațiul de conștiință al fiecărui membru al partidului trebuie cultivat: de sine, cu ajutorul grupului, unde găsește susținere și criticii de orientare. Cele trei coordonate față de care se evaluează evoluția fiecăruia sunt:

I. Perenitatea valorilor, ca și preponderența celor spirituale asupra celor materiale, cu îndepărtarea celor decăzute.

II. Capacitatea de înțelegere. Sporită, prin instrucție și judecată corectă, înțelepciunea este, totuși, un dar al Duhului.

III. Cinstea sufletească este capacitatea de acceptare a celor inconvenabile, oricât de incomode.

10. Raportul cu ceilalți; cei de aici și de dincolo; prin comunicare.

- exprimarea se face printr-una din limbile omenești și îngerești sau printr-unul din modurile pe care Dumnezeu ni le-a dăruit spre exteriorizare: muzică, dans, literatură, pictură, sculptură, teatru, comunicare mistică.
- receptarea se face prin surprinderea surselor, decodificarea mesajelor, interpretarea cuvintelor dar și a jocurilor lor secunde: înțelesurile.

11. Rugăciunea e posibilitatea de a obține, la orice oră din zi sau din noapte, **audiență** la Cel de Sus spre alinarea oricărui zbucium sufletesc, revoltă sau frică și, în același timp, putința de a fi, la rândul tău, darnic cu cele ce ți s-au dat, mângâind cu mângâerea ce ți-a fost dăruită, rugându-te pentru cei ce nu știu sau nu pot. Rugăciunile sunt darul pe care Dumnezeu l-a făcut oamenilor pentru a se apăra de înșelăciunile și viclenia celui pizmaș.

1. Politica, în concepția Partidului **"Pentru Patrie"**, nu poate fi o profesie și, cu atât mai puțin, mult mai rentabilă ca celelalte (Recent s-a votat legea care fixează retribuțiile demnitarilor: 7,25 salarii medii pentru un parlamentar, 9,50 salarii medii pe economie pentru primul ministru, 11, 4 salarii pentru președinte). Politica în viziunea acestui partid (Partidul **„Pentru Patrie"**), trebuie făcută doar de cei ce sunt în stare să se sacrifice pentru ceilalți fiindu-le, prin aceasta, un exemplu. Depărtându-se de meschin și interesat, politica devine, în felul acesta, un sacerdoțiu, un sacrificiu acceptat.

Constantin IORGULESCU

PERSONALITĂŢI LEGIONARE

ION ZELEA CODREANU (1878- 1941)

Personalitate puternică; luptător naţionalist-creştin, dăruit naţiunii sale. S-a născut în comuna Igeşti, fostul judeţ Storojineţ din Bucovina. Tatăl pădurar, bunicul tot pădurar - codrean. Şcoala primară o urmează în comuna natală, liceul în Suceava, iar licenţa în litere la Universitatea din Iaşi, în 1903.

A fost director de liceu şi profesor de limba română şi germană la liceul din Huşi.

În timpul primului război mondial a condus un batalion pe linia I-a a frontului, cu gradul de maior.

A fost de mai multe ori parlamentar, reprezentând linia naţionalist-creştină. Remarcabil talent oratoric.

A avut şapte copii, primul dintre ei Corneliu Codreanu, întemeietorul *Mişcării Legionare*.

A colaborat la *„Neamul Românesc"* al lui N. Iorga şi la *„Înfrăţirea Românească"*.

A publicat: *„Spre altă şcoală* (1909)"; *„Răvaşul unui ţăran* (1911)" *„Pentru neam cu arma cuvântului* (1918)"; *„Pentru ordine, muncă şi dreptate* (1920)"; *„În umbra mormântului lui Ştefan cel Mare"*(1927)".

Profesorul Ion Zelea Codreanu a fost un mare animator, în cadrul generaţiei care a făcut întregirea naţională a României, la 1918.

După primul război mondial a făcut parte din pleiada de naţionalişti creştini (I. Găvănescul, C. Şumuleanu, A. C. Cuza, Ion Cătăneanu, Traian Brăileanu ş. a.), care au militat pentru consolidarea statului naţional român, împotriva duşmanilor interni şi externi.

A fost unul din *ctitorii Mişcării Legionare*.

Suflet de martir, îndureratul părinte, şi-a pierdut, prin asasinarea, de către duşmanii neamului românesc, pe trei din fiii lui: Corneliu, Ion şi Decebal (M. R.).

TRAIAN HERSENI (1907-1980)

- *Profesor universitar, distins intelectual, membru de frunte al Mişcării Legionare.*

Născut în satul Iaşi din judeţul Făgăraş (acum Braşov). Studiile liceale la *„Radu Negru"* - Făgăraş, unde cunoaşte Mişcarea Legionară. Urmează cursurile Facultăţii de Filosofie din Bucureşti şi se specializează la Bucureşti şi Berlin. Îşi ia doctoratul în filosofie şi litere în 1934.

Se afirmă ca sociolog, asistent al profesorului Dimitrie Gusti şi membru al *Şcolii sociologice* din Bucureşti. Devine profesor universitar la Cluj.

Este Secretar General al Ministerului Educaţiei Naţionale, Cultelor şi Artelor în Guvernul Naţional Legionar din 1940-1941.

Sub comunişti, este arestat şi trimis în detenţie la Aiud (1952).

În fecunda sa carieră, didactică şi ştiinţifică este preocupat de tehnicile muncii intelectuale, întocmind numeroase fişe documentare în domeniul sociologiei, psihologiei şi al ştiinţelor adiacente.

Proiectează un curs de sociologia literaturii poporane şi a literaturii române în complexitatea ei, indică teme de specialitate care constitue îndemn la meditaţie şi asiduă cercetare.

Publicist fecund la *„Buna Vestire"*, *„Cuvântul"*, *„Ramuri"*, *„Transilvania"*, *„Societate de mâine"*, *„Semne"*, *„Frăţia de Cruce"* ş. a.

Dintre lucrările mai importante menţionăm: *„Teoria monografiei sociologice*(1934)"; *„Realitatea socială* (1935)"; *„Societatea românească. Încercare istorică* (1940)"; *„Istoria filosofiei moderne. Omagiu prof. I. Petrovici"* în colaborare (1941); *„Sociologie şi etică* (1968)"; *„Prolegomene la teoria sociologică* (1969)"; *„Sociologia literaturii* (1973)", etc.

Pentru crearea unei epoci de strălucire românească, dezgheţul moral şi intelectual trebuie să cuprindă masele largi ale neamului. În acest scop scrie *„Mişcarea Legionară şi ţărănimea* (1937)"; *„Mişcarea Legionară şi muncitorimea* (în colecţia *„Caiete verzi"*)", subliniind drepturile, datoriile şi idealurile ce trebuie să ne anime (M.R.).

(urmare din pag. 5)

într-un cadru pe care uşor ni-l putem imagina că se afla în locuinţa unui sutaş. Deci el aleargă după mântuire când i se spune: "Acela îţi va spune ţie cuvinte prin care te vei mântui tu şi toată casa ta".

Menţiunea "el şi toată casa lui", "pe toţi câţi se aflau acolo" se face de mai multe ori în relatarea minunii din Cezareea. Şi nu numai aici. E suficient să ne amintim de: "Zahee, astăzi s-a aflat mântuire casei tale", unde nu este, desigur, vorba de clădire, ci de familia lui Zaheu. Nici nu se spune că Sfântul Duh a coborât doar asupra lui Corneliu, ori numai asupra bărbaţilor - fără femei - ori numai asupra stăpânilor, fără slugi şi sclavi, ori numai a părinţilor fără copii. Nici lui Zaheu nu i se spusese: "Astăzi te vei mântui tu, Zaheu" şi atât. "Toată casa" îi cuprinde pe toţi ai săi, şi oare să fi fost exceptaţi de acolo copiii? I-a respins vreodată Mântuitorul? Un subiect întreg s-ar putea constitui din locurile în care El se referă la copii. Întotdeauna ei sunt primiţi, sunt luaţi ca model, sunt binecuvântaţi. Ei sunt consideraţi cetăţeni deplini şi membrii legali ai comunităţii curând după naştere. Din ziua în care capătă un nume, la şapte zile de la naştere, printr-un ceremonial pe măsură, copilul devine membru al casei respective. O binefacere, un blestem, o calamitate, o binecuvântare se adresează întregii familii, întregii case; nici budiştii, nici evreii, nici romanii sau elinii, nu aşteptau ca un copil să ajungă la majorat pentru a-şi defini opţiunea. Problema unei opţiuni pe deplin conştiente nu se rezolvă nici la 14 ani, nici la 17, şi uneori niciodată, ea putând fi oricând eronată sau schimbată, abandonată. De fapt Mântuitorul însuşi, abia la 30 de ani s-a consacrat prin botez. (În budism se dă copilului o legitimare socială la 8 zile de la naştere. Evreii, prin ceremonia Brit-Mila, o fac la 7 zile, prin circumcizie. Elenii şi romanii, prin ceremonia Amfidromia, dădeau drepturi sociale la 5 zile, şi apoi drepturi depline la 10 zile).

*

Nenumărate fapte relatate de Noul Testament, sunt bogate în semnificaţiile lor morale, filozofice, teologice. Convertirea Sf. Corneliu este de departe una din cele mai fecunde teme de reflecţie pentru oriice creştin şi pentru cel ortodox în special, poate că apropiată de Marea Întâlnire de pe drumul Damascului.

MIHAI EMINESCU, POET SAU FOLCLORIST?

1. Geneza Luceafărului Dumnezeu, în marea Sa dărnicie, şi-a deşertat, din traista cu talanţi, în căuşul spiritual al fiecărui om, atât cât poate el să cuprindă. Când harul Creatorului depăşeşte hotarele cuibului unde s-a înscăunat Sfântul Duh, omul respectiv, deşi total asemănător fizic cu lumea înconjurătoare, se desprinde de ea, capătă o sensibilitate profundă faţă de frumos, îi creşte capacitatea de înţelegere a lucrurilor, pudicitatea i se îngemănează cu fecioria şi, în final, capătă mantia iubirii.

Pe aceşti aleşi ne-am deprins a-i numi, în general, genii sau creatori de artă, în cazul când se dedică înmănunchierii frumosului.

Deşi **liberul arbitru** este darul cel mai de preţ al omului, de care nici divinitatea nu se atinge, în artă, se pare, există o nuanţă de încorsetare. Fiecare popor îşi are specificul său în exprimarea sublimului, şi artistul nu poate să se îndepărteze de el fără a păcătui.

Făurarul, care reuşeşte să cuprindă în opera sa cât mai mult din această moştenire sfântă se aciuiază şi nu mai iese din sufletul celui care l-a îndrăgit. Această duioasă manifestare se perpetuează în aproape toţi aceia care au văzut lumina soarelui în spaţiul carpato-danubiano-pontic, deoarece în orice capodoperă românească fiecare îşi recunoaşte măcar un crâmpei din eul său.

Ţara noastră a fost binecuvântată cu mai mulţi *unşi,* care ne-au lăsat moşteniri inestimabile. Una din aceste comori, îndrăgite de toţi Românii, este *Luceafărul* dăltuit de Eminescu.

Cum a fost clădită această catedrală a poeziei româneşti, şi care este izvorul de unde a scos marele poet incandescenţa pe care a imortalizat-o, a fost şi este discutat de mulţi cercetători de renume. Lipsa de armonie a "orchestraţiei" exegeţilor, care se ocupă de tălcuirea acestei poeme, nu o constituie ermetismul ei. Ea, ca orice poezie cultă, are „ascunzişurile" ei fireşti. Interpreţii însă, neţinând seamă, că, „din puţul sec nimeni nu poate să scoată apă", vor să mai spună ceva care nu s-a spus şi... ajung până la denaturarea adevărurilor evidente.

În linii mari, **mărul discordiei**, în interpretarea poemei de care ne ocupăm, îl constituie: **genul operei** (epic, liric, simbolic, folcloric etc.), **primul izvor** de inspiraţie al Luceafărului şi **influenţele filozofice** care l-au determinat pe Eminescu să scrie aşa cum a scris.

Pentru a defrişa hăţişurile, semănate în calea adevărului este necesar să identificăm *noul* şi rolul său în „clătinarea" Luceafărului.

În primul rând, cu sau fără intenţie, se încearcă dislocarea lui Eminescu din sintagma *poet de geniu* în aceea de folclorist. Dacă s-ar accepta această subtilă înlocuire de poziţie, efectul în timp ar fi extrem de nefavorabil pentru actualii şi viitorii tineri, încă debusolaţi.

Eminescu, pierzându-şi aureola reală, de deschizător de drumuri, îndemnurile sale nu ar mai avea puterea luminilor de referinţă în domeniile cheie ale ţării. Şi, în acest caz, alunecarea României spre *unde vor alţii* nu ar fi mult înlesnită?

Oare denigrările ce abundă azi la adresa marelui nostru clarvăzător să fie doar aprecieri dezinteresate, întâmplătoare?

2. Greu de crezut! Totuşi, nu toată puzderia de critici poate fi anulată. Cu toate că pe noi nu ne interesează, în această lucrare, decât **rama *Luceafărului*,** corect este să încercăm rezistenţa tuturor argumentelor ce se vor directoare în poziţia soclului pe care va trona ***Luceafărul.***

Am arătat mai sus că aleşii Domnului sunt dotaţi cu o sensibilitate neobişnuită. Confirmarea acestei păreri o face Brătescu-Voineşti, publicând în revista ***Din pragul Apusului*** un crâmpei dintr-o convorbire cu Titu Maiorescu (care zice): „Citirea ***Luceafărului*** mă face să cred că Eminescu a fost îndemnat să-l scrie de o mare durere pe care trebuie s-o fi îndurat".

În ***Amintiri despre Eminescu,*** publicate în ***File rupte,*** Vlahuţă tâlcuieşte, cu multă delicateţe, aleanul lui Eminescu, atestând astfel veridicitatea "spovedaniei" lui Brătescu Voineşti (care zice): „Într-o convorbire cu Eminescu, prelungită până noaptea târziu, poetul mi-a povestit o dragoste a lui, o întâmplare curioasă, **care i-a inspirat *Luceafărul,*** şi care nu se poate spune aici (s. n.)". Aceste mărturii sunt atât de categorice şi se oglindesc atât de perfect în neasemuita poemă, încât nici umbra unei alte surse de inspiraţie în făurirea ***Luceafărului*** nu are cum să se strecoare fără să frizeze reaua credinţă. Şi, totuşi, unii se încrâncenează să „demonstreze" că albul este negru. Adică, neţinând seama de spusele lui Eminescu însuşi, că o mare dragoste l-a îndemnat să dăltuiască ***Luceafărul,*** din propria-i suferinţă, ei susţin că în cele două poveşti, ***Fata fără trup*** şi ***Fata din grădina de aur,*** găsite de R. Kunisch, în Muntenia, ar fi izvorul ***Luceafărului.***

Deşi ne-am propus să fim cât mai concişi, nu putem închide rotundul fără a preciza că, în artă, specificul autohton, este *şoldun,* în gardă tot timpul, sfidând exepţiile.

Este notoriu că **toate basmele noastre sunt axate pe moral.** Pe când ***Fata fără trup*** a lui R. Kunisch oferă o impudicitate sexuală atât de transparentă încât micuţii ascultători de basme din ţara noastră sau n-ar înţelege despre ce este vorba sau, fetiţele, ar fugi plângând. Cu toate acestea, la mai mult de un sfert de veac, de la apariţia ***Luceafărului,*** proeminenţe ale criticii noastre au o nouă teorie prin care vor să "ciobească" adevărata realitate.

Dumitru Caracostea, în ***Studii şi materiale pentru înţelegerea lui Mihail Eminescu*** (Ed. Socec, 1920) , susţine că: ***„Luceafărul*** este **stema folclorului** românesc. Ceea ce va rămâne pentru totdeauna în poezia noastră populară ***Mioriţa,*** este astăzi, în literatura cultă, ***Luceafărul*** (s. n.)".

Dumitru Caracostea şi-a fondat această afirmaţie pe argumente aparent inatacabile: „De la Eminescu însuşi avem o însemnare preţioasă, făcută **în toiul muncii pentru desăvârşirea *Luceafărului.*** În manuscrisul 2275 bis, pagina 56, pe marginea uneia dintre variantele poemei , el lasă următoarea însemnare: ***"În descrierea unui voiaj în Ţările Române, germanul K. povesteşte legenda luceafărului. Aceasta este povestea. Iar înţelesul alegoric pe care i l-am dat este că, dacă geniul nu cunoaşte nici moarte şi numele lui scapă de simpla uitare, pe de altă parte însă, pe pământ, nu este capabil de a fi fericit. El n-are moarte, dar n-are nici noroc".*** Şi, părându-i-se că nu e destul de lămurit, între această notă şi text, intercalează o altă însemnare: ***«mi s-a părut că soarta luceafărului din poveste seamănă mult cu soarta geniului de pe pământ şi i-am dat acest înţeles alegoric»".***

Dacă Dumitru Caracostea ar fi reţinut propria-i declaraţie, că însemnarea din manuscrisul 2275 bis a fost făcută de poet în toiul muncii pentru desăvârşirea Luceafărului şi, ca atare, nu avea cum să stea la baza marii creaţii, poate n-ar fi apreciat că un monument poate fi ridicat pe o bază inexistentă.

Marian Mincu, în ***Luceafărul*** (Ed. Albatros), demolează fără drept de apel tot eşafodajul critic al lui Dumitru Caracostea: „să vedem ce elemente a luat Eminescu din Kunisch şi, în acelaşi timp, cât de "popular" este basmul transmis de el".

În primul rând, acet basm este **inexistent** în colecţia noastră de folclor. În continuarea ideii, Marin Mincu ne confirmă existenţa manuscrisului 2275 bis, dar completează imaginea adnotării cu precizarea: „însemnarea eminesciană se află, de fapt, pe una din paginile de manuscris în care poetul se găsea în stadiul avansat, apropiat de *forma definitivă (s.r.),* deci, într-adevăr se pare că poetul a „descoperit" ideea „alegoriei" posibile abia **după** ce scrisese opera".

Intrând în prezentul apropiat, un eminescolog de talia lui Petru Creţia nu a sesizat că un basm, oricât ar fi de bun, nu poate fi izvor de creaţie al unui poem gata lucrat? Şi, păstrând subiectul, nu se impune, oare, cu **necesitate neputinţa răsturnării unui poet de geniu în simplu folclorist?** Cine ştie?...

(va urma)

Emanoil PARASCHIVAŞ

PP
Editor: Partidul "PENTRU PATRIE"
Secretar general de redacţie: George URSA
Corector: Mircea RAŢIU
Articolele neacceptate pentru publicare, nu se restituie.
Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.
Corespondenţă: Partidul "PENTRU PATRIE"
CP8-27, Bucureşti
Tipărit la Tipografia EDITURII "ELISAVAROS"
Str. Luduş 32, sector 1, Bucureşti;
telefon: 638.30.16
I. S. S. N. : 1224 - 5852